

Rugilė Paliukėnaitė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2a (10) klasės mokinė

Henrikas Nagys

Nirvana

Viską atiduok. Nepasilik
nieko sau. Išdrįsk tą vieną kartą
kaip akmuo, kaip paukštis pasinerti
visas visiškai ir atmerktom akim: krisk,
krisk į atsivėrusią svaiginančią žydrynę,
tegul vėjai ir vanduo tave pasiima ir paskandina
mėlynoje nirvanoje užsimiršimo...

Nebijok nebūti. Tik tada,
atiduodamas save, save atrasi.
Kaip Tibeto užsimūrijęs šventasis
atsiskyrėlis kalbėsiesi su visata
ir suvoksi, kad esi tiktai mažytė, nereikšminga
dulkė Paukščių Tako, snaigė sniegui sningant,
suledėjusios miglos kristalo atšvaita,
kuri vos pradėjusi žerėt jau dinga.

Visą atiduok save. Visai. Ir būk laimingas.

INTERPRETACIJA – MANO EILĖRAŠTIS

Visą atidaviau save

Norėčiau patikėti ir išdrįsti,
Pasinert ir nebijot paklysti,
Ir įsileisti tą išlaisvinantį jausmą –
Nustumt tolyn nepakeliamą, ūmų skausmą.

Atiduot save ir išsipainiot iš prasmės ieškojimo kančių,
Pakilt į dangų ir mėgautis kiekvienos akimirkos lašu.
Priimti savo laikinumą kaip neišvengiamą dėsni,
Tačiau neprarasti drąsos pasitikti grėsmę.

Jaučiu aštrius dyglius, susmingančius į odą,
Atidžiai stebiu ryškų, raudoną rožių sodą.
Ak, kaip trokštu pagaliau atrasti laimę,
O ne apledėjusios širdies tuštumą bebaimę.

Noriu paskęsti svaiginančioje žydrynėje begalinėje,
Išganymo tvirtovę rasti tyrą, kristolinę.
Tik sunkiai nusverta ne saulėkaitos, palaimos,
O juokingos nevilties ir kvailiausios baimės.

Sustoju, pasiryžtu atiduoti visą save.

Nusiplėšiu odos skudurus apdriskusius, blankius,
Išnarplioju kraujagyslių mazgus, painiai bjaurius,
Santūriai sudėliojau kaulus didėjimo tvarka
Ir laikiu, kol ateis mano pergalinga pabaiga.

Aš – „nereikšminga dulkė Paukščių Tako“,
Mažas gabalėlis nevalgomo pyrago.
Aš – „suledėjusios miglos kristalo atšvaita“,
Kuri atsiranda ir dingsta vienodai staiga.

Visą atidaviau save.
Taigi atsakyk: ar aš pagaliau laiminga?
Jei suvokimo apie būtį trapią man nestinga.